

Znowu nędza do ucha nam śpiewa,
I tej śpiewki słuchamy bezradnie.
W piecu reszta dopala się drzewa, —
A co jutro uczynić wypadnie?

Mówię do cię z koślawym uśmiechem:
— „Mam ja trąby, fujary, organy,
„Śpiewak ze mnie, co kupczy swym echem, —
„Gdzież mam echu ustawić stragany?”

Z bezmyślnego wyrazem skupienia
Dzieci naszą w nas patrzą ciekawie.
Ty mi ruchem wskazujesz ramienia
Bose nogi, zwieszzone na ławie.

Ból się skrzętny w twych wargach trzepocze,
Aż myśl zbawcza w tym bólu urasta:
— „Wiem, co zrobię! Obetnę warkocze
„I na sprzedaż poniosę do miasta!

„Głód je co dzień przepala zarzewiem,
„Co dzień **wiotsze** i wartość już tracą.
„Tak mi smutno i straszno, bo nie wiem,
„Ile ludzie za warkocz zapłacą?”